

125

Бароните, които се бяха изтегнали по миндерите и по килимите на земята, пригласяха провлачено. И това бе всяка вечер, непрестанно. Сред игри, танци, песни и вино, Роберт разпиляваше часовете, които бяха нужни за спасението на разнебитената империя. За хорски очи той бе изпратил дворянина от Арас с послание до Френската кралица, регентката на малолетния Людовик Девети, като молеше помощ и закрила за "Нова Франция". Закрила от кого? Имаха ли брой вратове на тая неустойчива империя? Ватаци от юг, Комнен от запад, Иоан Асен от север. И на тримата окото бе насочено към Константинопол. Ако градът не бе загубен още, то се дължеше повече на съперничеството на тримата. Но нима той не беше застрашен повече от вътре, отколкото от вън? Носеше се мълва, че венецианците решили да пренесат столицата си във Венеция в Константинопол, където се намираше всъщност истинската им сила. А в царския град нямаше да има едновременно място за дож и за император.

Танцуващите извиваха в гъвкави чърти стройните си златисти тела, полузакрити от пестрите була. Свежата им плът трепереше в лъскава хубост, едрите им очи блестяха като черни елмази, между дългите копринени ресници. Те закриваха начервените си лица с булат после внезапно ги откриваха, загръщаха се, обвиваха се в прозрачните свили, разперваха ги като крила.

Изведнъж Бланш скочи.

С бързо движение разпиля буйните си коси. Черните къдри паднаха като лъскава, тежка наметка върз плещите ѝ. Бялата руба се изви като буреносен вихър. Тя хвърли златните си сандали. Отметна глава назад. Каносаните ѝ нокти описаха алени черти във въздуха. Барабанчетата промениха ритъма си. Техният глух бавен удар, който подчертаваше ленивия напев на флейтите, изведнъж се сепна, доби дързост, оживи се в буйност.

Роберт се попривдигна, подпря се на лакета си, отвори очи, подаде да му се сипе вино. С премрежен взор той следеше плавния